

קלד א מיי פ"ו מהל' מעילה הלכה ה סמג עשין ר"י ב ונטו"ע ח"מ סי' סס סעי' ב: קלה ג מיי פ"כ מהל' סנהדרין הל' א יא סמג עשין קו טו"ע ח"מ סי' ו: קלו ד מיי פ"י מהל' תומות הל' א פ"ו ע"ש הל' א לזון רח: קלו ה ר מיי ע"ש פ"י מהל' א ד סמג ע"ש: קלה ז מיי ע"ש ופ"ה מהל' צבורים הל' ד (והל' טו): קלה ח מיי פ"י מהל' תרומות הל' א והל' ד ופ"ג מהל' צבורים הל' א: קמ ט מיי פ"ט מהל' מעשר שני הל' ב סמג עשין קל: קמא י מיי ע"ש פ"ה הל' א סמג עשין קלו: קמב ב מיי פ"ו מהל' עשין קלב: קמג ד מיי פ"א מהל' מעילה הל' ג סמג עשין ר"י: קמז מ מיי פ"ו מהל' מילה הל' א סמג עשין עג: קמח ג מיי פ"ו מהל' גירושין הל' ח סמג עשין נ טו"ע ח"ע סי' קמח סעי' ז: קמו ע פ"י מהל' מעשר שני הל' ח סמג עשין קלו: קמו ז מיי ע"ש פ"ו מהל' ב:

[לעיל] **כמאן** דאמר אין בחומשו. ולמד אין זו קשה וכן נמי איתותב לעיל: **ובי** עשו דבריהם בש"ע תורה. אע"ג דבכמה מקומות עשו אפי' יותר משל תורה היינו היכא דשייך לקנוס כדי לעשות סייג אבל הכא אפילו בתרומת מעשר ודאי לא הוה שייך למקנס חומש אס לא שאמרה תורה ולכן לא היה לקנוס צל דמאי ומשני דה"י עשו הולד ממזר אע"פ שאין סברה אלא משום דבאשט איש הולד ממזר: **ור"א** אמר בפני נכתב ונחתם. נכתב לא נקט אלא משום רבנן דלר"מ אין כריך לומר נכתב (ט דא"ר יהודה) אומר היה ר"מ אפי' מאלו באשפה כשר: **וחכמים** אומרים אין הולד בבור. מדלא קאמרי רבנן לא תנא דעדפיא טפי מכלל דסבירא לכו דתנא אע"ג דאין הולד ממזר: **ביצד** יעשה. פירוש לרבנן כיצד יעשה אס ניסת שלא ינטרן להוציא אי נמי לר"מ כיצד יעשה קודם שניסת ולא ינטרן גט אחר אבל אחר שניסת אין נראה לר"מ שיהיה שום תקנה: **יטלנו** הימנה. ור"מ ויאמר בפני נכתב ונחתם צעדנו צידה וכי תימא כריך לומר קודם נתינה האמר בפרק קמא דגיטין (דף ה. וס) כגון שנתנו לה ולא הספיק לומר עד שנתקשר ויש לומר דכריך לומר אחר נתינה מיד שנתקשרה צעדוס עסקוקים בזהו ענין: **כסף** ע"ה נחשת. ור"מ כיון דתנא דמחלליס כסף על כסף אע"ג דאסור זודאי אפילו מדוחק כ"ש כסף על נחשת דשרי דאפי' זודאי מדוחק שרי כדאמר בסמוך וי"ל אידי דתנא נחשת על פירות דפליגי בה רבי מאיר ורבנן תנא נמי כסף על נחשת דהוי נמי טבעא אפירא: **ויחזור** ויפדה. פרש"י כן כריך לעשות דבעינן זרת הכסף צידן וחכמים אומרים אס ירצה יעלה הפירות עצמן ופריך דזודאי אסור כסף על נחשת שלא מדוחק והכא גבי דמאי שרי וקשה לפירושו דמכמה מקומות ה"מ לאתויי

לכוס פחות כו'. ואת דריש דכל אחין וגמין ריבויין: **אס הווקקו** זיב דין לשה פרוטה. זין טובע לנתבע: **גומרין** אפילו פחות. אס חזר השני ותבעו פחות משה פרוטה קודם שעמדו צ"ד משס ווקקין לו: **מתני'** האוכל פרוטה. בשוגג תרומה גדולה: **ותרומת מעשר**. מעשר מן המעשר: **ותרומת מעשר של דמאי** שהלוקח מעס הארץ לריך להפריש מספק. אבל תרומה גדולה של דמאי ליכא דלא חייבוהו חכמים להפריש כדאמרי' בסוטה (דף מה.) לפי ששלח צבל גבול ארץ ישראל וראה שלא היו מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד אלמא והירין היו זה: **מוסיף חומש**. דכל הני איקרו תרומה בתרומת מעשר כתיב (במדבר יח) והרמותס ממנו תרומת ה' צלה כתיב (שם טו) חלה תרימו תרומה בצבורים כתיב (דברים יב) ותרומת ידך ואתר מר אלו צבורים (מכות ד' ה.) וכל הני חד נינהו דמשס אחד הן בלתי: **נטע רבעי**. מוסיף חומש בצדיונו דפדיון נטע רבעי קדש קדש גמר ממעשר צפ' שני דקדושין (דף נד.) גבי נטע רבעי כתיב קדש הלולים (ו) וגבי מעשר כתיב כל מעשר הארץ מודע הארץ וגו' (והני תרי נמי חד חשיב להו דמחד קרא נפקי דחומש בנטע רבעי לא כתיב אלא ממעשר יליף: שלו. דוקא נקט שאס חילל של אחרים אין מוסיף חומש איש וממעשרו כתיב (ויקרא טו): **הקדשו**. ולא של אחרים. המקדיש כתיב: **הנהיגה**. בשוגג דחייב קרבן מעילה וחומש: **גב' קשיא** ליה לר"א. משנתינו היתה קשה לר"א זן פדת: **עשו חכמים חיווק**. להוסיף על תרומת מעשר של דמאי חומש שאין הפרשתו אלא מדצריה: **המציא** גט ממדינת הים. לאשה שעשאו בעלה שלח להלוי לגרש הצריכוהו לומר בפני נכתב ונחתם והתס' מפרש לפי שאין בקיאיין לשמה וואין עדים מציין לקיימו: **ויזיא**. מי ששאה על ידי גט זה: **מחליין** אוסו. גבי מעשר שני של דמאי קתני לה: **נחושם על הפירות**. ואפי' חוץ לירושלים: **ויחזור ויפדה** אס הפירות. ועלה הכסף לירושלים דכתיב (דברים יד) וזרת הכסף: **וחכ"א** יעלו פירות ויאכלו צירושלים. ולא הזקיאוהו לכך לחזור ולחליין ואס רוצה מעלה הפירות עצמן דהקילו זו: **ומי מחליין כו'**. מסקנא דתויבתא דאומיב רב ששת היא והכי קאמר שמענו לר"מ דמיקל בצדיון דמאי לחללו כסף על כסף כסף על נחשת וצממער ודאי מי מחליין כי האי גוונא אפילו כסף על נחשת דדמי לפדיון והמתן כו': **שנתערבו**. ורוצה ליהנות צבל חולין: **מציא צלע מעוט**. נחושת. מציא צדמי סלע ואומר כל מקום כו' נמלאו שתייהן חולין והמעוט מעשר: **ובורר** אס היפה שבהן. ומחלל עליה המעות הללו ותהא היא מעשר והמעוט והסלע השני חולין כדבאשנה: **מפני**

יחזור ויפדה הפירות וחכ"א דכריך להעלותו ופריך אמאי דשני שמואל דר"מ מחמיר בדמאי יותר מחכמים והכא מיקל טפי מחכמים אבל הא לא קשיא ליה אמאי מוסיף חומש בתרומת מעשר של דמאי כודאי וצפדיון לא מחמיר דדוקא צאכילה שעושה עבירה מחמיר בדמאי כמו זודאי אבל צפדיון שאינו עושה עבירה לא החמירו והוצרך להציא מתניתין דמחליין כסף על נחשת מדוחק דלא תימא כמו כן מיקל ר"מ זודאי וא"כ משה הוא דמאי לודאי כמו בתרומת מעשר לכך מייית דגבי ודאי אין מחליין כסף על נחשת שלא מדוחק וא"כ קשה דהא מיקל בדמאי לגבי ודאי יותר מחכמים ואבי ס"ל בסמוך דשמא ר"מ מחמיר גבי מיתה בדמאי כודאי יותר מחכמים וגבי לאו לא מחמיר כמו זודאי ורבנן אע"ג דמחמיר גבי לאו גבי מיתה דתרומת מעשר של דמאי אין נראה להם לקנוס חומש כדפ"ל דאפילו זודאי לא היה לקנוס אס לא שזתה תורה ומיהו קשה דגרסינן צמשה צמלמיה דר"מ ובלבד שיפדה הפירות וי"ל כן מחליין כסף על כסף אפילו לחזור ולפדות אותו הכסף על דבר אחר וכן נחשת על הפירות דומיא כמו שפירש כסף על כסף ובלבד שיפדה פירוש בלבד שיהא דעמו מתחילה כשהלל נחשת על הפירות לחזור ולפדות הפירות אז מותר אבל אס היה אז דעמו להעלותו ומנלך לפדותן כריך להעלותו:

(א) מעילה י"ח. ט ב"ק ק"ב. (ב) גירושין ע"ו. ושי"ג. (ד) גיטין ה' פ"ה. (ה) [סס]. (ו) דמאי פ"א [מ"ב] ע"י ח"ט ע"ש. (ז) מעשר שני פ"ב [מ"ו]. (ח) ויקרא י"ט. (ט) ויקרא ס"ג. (י) גיטין ב"ג. (יא) ה' ואין וי"ו מחלקת כמו או אין כי מרי טעמי נינהו. רש"ל ט (כטובות פג"ג). (ט) ודא"ר חמון כפ"ל. (ז) [כטובות פה. גיטין ג' כ"ג. כו"ז].

מוסף רש"י

יוציא. מי ששאה נגט זה (גיטין ה.) משום דלא אמר לה כו' יוציא.

בתמיה וזה גט כשר הוא וצפיו נכתב ומשום דלא אמר הי ודל ממזר (שם).